

IZ MOLITVENIKA ZA ŽIVE

Pavle Lužan

Glejte
izlizani smo do svojega bistva

Bojišča niso opuščena
in svet je zdrobljen

Kdo ve za konec
svojega preganjanja

Bivamo zgolj bivamo
v svojih ostankih

To je pojemanje zadnje pravice
da si najdemo prihodnost

* * *

Zakaj svoboda
se je izrodila v sodbo:
Sam si svoja neskončnost

In greš navidezno
poslednjič
greš da boš večno iskal
svoj nedosegljivi in končni pristanek
svoje polnosti in čistosti
Greš v kraj brez imena
Greš v čas brez imena
drobec človeštva v naročje velike matere
kajti prihodnost je brez imena
Greš Lužan Pavla Pavel
kot Rastline Živali Človek

* * *

Kdor tebe ljubi
je rodoviten
četudi v razdrtem bivališču
svojega pregnanstva
ki bo pregnano
v znamenju setve

O večno polje
ki si sočno
ki si žejno
ki daješ
ki jemlješ
ki si mrtvo
ki si živo
O večno polje

Končno smo poravnali
enakost
rojstva in korenin
in zdaj še marsikoga
pustimo bivati
v bližini svoje smrti
zakaj prihodnost raste
na konicah sveta

* * *

Na poti kamorkoli
vedno k nekemu koncu
je sol
Besede so izrabljene
izgoreli starci
ostrina medla
ki ne loči nič in vse
in končno mravlje pomakajo
neme jezike v neodnehljivost
tudi ob smrti

O topoli kot votli topoli
O telo kot izropana dalja
O pesem

vstajam iz sebe
da izrečem besedo
proti
svoji smrti

Kajti ostanejo
izrečene besede
pastirske piščali
ki naslednjim opevajo
ognjene zenice

IN ZAPLAHUTALA JE SMRTNA PERUT

(Nadaljevanje)

Radko Polič

II

Bila je že trda tema, ko smo prišli v taborišče. Na srečo je bil na jasnem nebu že tolikšen prvi krajec, da nam je s pridom svetil zadnji del poti, ko smo se vzpenjali po rebreh Kremenjeka.

V taborišču je bilo ob tej uri že tiho. Kar jih je bilo doma in niso imeli kakšnega opravka — z dežurstvom, na straži, v kuhinji, kjer so že pripravljali za zajtrk — so se že potaknili po šotorih. Kdor ni imel šotora, pa na ležišče, ki si ga je »spletel« pod milim nebom iz suhega listja, suhe lanske praproti, smrekovih vejic in drugih gozdnih mehkejših snovi, ki so lahko rabile za »posteljo«.

Če si imel dobro odejo — in takšni so bili jugoslovanski vojaški koci, široki, debeli, topli — da si se z avil vanjo in ti ni mogel do živega hladni nočni zrak, je bilo tako na prostem še bolj prijetno. Toda joj, gorje, ko je prišel dež in je začelo z dreves neusmiljeno in vztrajno kapljati in curljati po odeji; le-ta je vse bolj pila in pila vodo, postajala vse težja in vse bolj mokra in hladna! Nesrečnežu, ki si jo je potegnili čez glavo in se odločil, da bo vendarle vztrajal v njenem zavetju, pa naj padajo tudi preklje, je ostalo edino upanje, da curki z neba le ne bodo tako gosti in močni, da bi do jutra premočilo odejo skoz in skoz, pa to, da bo drugi dan zopet sonce in jo bo lahko posušil. Sicer pa dostikrat marsikomu ni ostalo drugega kot takšna tolažba, zakaj pod šotori so se tako nagnetli begunci, ki so bežali pred dežjem pod streho, da bi ne spravil mednje niti šibice več.